

IKKE BETALT
Printing of print on demand by www.coburnpublishing.com

BEDSTEFAR FORTÆLLER

af Jørgen Horsbøl

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

BEDSTEFAR FORTÆLLER

af Jørgen Horsbøl

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

IKKE BETALT
Resisting is print on demand by www.ciberofy.dk/net-bog-klubben

ISBN: 87-90733--21-5
Copyright: Jørgen Horsbøl
år: 1999
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 31

BEDSTEFAR FORTÆLLER

HYTTEFADET

Der sad vi tit og sad kun, mens livet gik sin gang,
vi tænkte ej dybsindigt - mens fjerne lærker sang:
at livet, jorden, himlen, og alt, hvad der var til,
var skabt til frydfuld glæde og til rønkers spil.

Og fandtes der end ufred, og sygdom, sult og søvn,
så sad vi der i solen ... i "nuets" trygge havn.

UNRECORDED

BEDSTEFAR

Bedstefar er kradset af!

Jeg er klar over, det er en temmelig usædvanlig måde at begynde en fortælling på - men bedstefar var heller ikke helt almindelig.

Hvis jeg kunne spørge ham, er jeg sikker på, han ville stryge sin halvt knyttede hånd langsomt ned gennem skægget og med øjnene og en sagte klukkende tilkendegive, at han var tilfreds med mit indledende ordvalg, så det skal der ikke røres ved. For når bedstefar talte om sit livs afslutning, så hveden døde han eller gik bort.

Nej! Så kradsete han af.

Det er to år siden, han døde. Bedstefar og jeg havde været på jagt om formiddagen. Vi havde skudt 21 duer. Han havde skudt de fleste. Da vi kom hjem og havde spist frokost, tog han sig en meget lang middagslur. Han så veltilfreds ud, da jeg lukkede hans øjne. Han har sikkert nået at skyde et par duer ekstra!

Jeg savner ham selvfølgelig, men på en rar og tryk måde. Han var rørig og åndsfrisk til det sidste, og han havde forstået at forberede mig på, at når han en dag "kradsede af" skulle jeg ikke sørge, for han havde haft et langt og indholdsrigt liv.

Det var nu ikke fordi, han spekulerede så meget over, når hans tur kom - Det havde han alt for travlt til. De fleste år, jeg kendte ham, var han pensionist, så han havde rigelig med tid til at dyrke sine interesser, og de var mange. Han holdt især meget af at fiske og gå på jagt. Og fra den dag, jeg var stor nok til at tage med ham ud at fiske, var jeg centrum i hans liv.

Bedstefar fortalte ikke meget om sine forældre. Han veg uden om, når de kom på tale. Men jeg ved, at de havde været meget velhavende. Bedstefar kom ud at sejle, da han var ganske ung. Han sejlede på langfart i cirka 30 år. Så gik han i land og blev havnefoged her i Fjordby.

Jeg har aldrig kendt min bedstemor. Hun døde, da jeg var helt lille - Hun var et af de få mennesker, som ikke var "kradset af."

Bedstefar talte ikke meget om hende, men når det skete, blev han fjern i blikket og fik travlt med at ordne noget fiskegrej, eller hvad der ellers var i nærheden.

Som barn og som ung tilbragte jeg det meste af min fritid sammen med bedstefar. Han var min læremester og legekammerat. Når jeg fulgte ham med min hunde begravet i hans ru og tjæreduftende næve, strømmede der en søvnlid gennem mig.

Jeg kan kun huske, at bedstefar var syg én gang. Han klagede sig højlydt og holdt på maven med begge hænder. Han var helt blå i hovedet, så far og mor ringede omgående efter doktor Knudsen. Da han kom, sendte han straks bud efter ambulancen, som kørte bedstefar på hospitalet med fuld udrykning.

“Blodprop i hjertet,” sagde lægen og så bekymret ud. Vi andre tre var lamslåede og kunne ikke forstå, at vi måske skulle miste bedstefar.

På hospitalet fik vi at vide, at bedstefar skulle have helt ro, og at vi først måtte besøge ham, når de ringede. Det gjorde de allerede næste morgen, og til vores store forbløffelse og glæde garanterede den læge, der ringede, at vores bedstefar nu var helt rask og frisk. Vi skulle endelig hente ham med det samme.

Da vi ankom til hospitalet, stod bedstefar uden for og ventede på os. Han så noget forlegen ud og havde travlt med at komme ind i bilen og hjem.

Da vi spurgte til hans helbred, mumlede han noget om, at han nok var blevet angrebet af en eller anden virus, han ville ikke rigtig ind på emnet.

Sygdommen havde ikke noget med hjertet at gøre, den skyldtes noget helt andet, men det fik vi først at vide senere, og det var ikke bedstefar, der fortalte det.

En af bedstefars mange livretter var grønlangkål. Det vidste mor, så hun havde lavet en ordentlig portion til ham og sat den over i hans køkken. Han boede i huset ved siden af os.

Mor sagde, at han skulle stille den ind i køleskabet, når den var afkølet lidt. Det lovede bedstefar og takkede mange gange.

Lidt efter kom Jens-Post og spurgte bedstefar, om han ville med på havfisken. Det ville han selvfølgelig gerne, så grønlangkålen kom ikke i køleskabet.

Da bedstefar kom hjem næste eftermiddag, var han sulten. Han lagde godt mærke til, at grønlangkålen, som stod i sommersonnen, boblede lidt, men det holdt op, da han rørte rundt i den, så han satte næsten hele gryden på ild, inden han mæt og veltilpas lagde sig på divanen.

Der lå han ikke ret længe, før det begyndte at gøre ondt i maven. Lidt efter gjorde det meget ondt, og så var det, at vi kom løbende.

På hospitalet var bedstefar blevet mere og mere frisk, efterhånden som gassen forlod ham ad naturlig vej, men det havde været temmelig ubehageligt for hans medpatienter og personalet, som havde haft travlt med at lufte ud.

I Fjordby havde vi en stor idrætshal, som lå ud til stranden. Bagtil skrånede taget næsten ned til jorden. Med bare fødder og lidt behændighed kunne man komme helt op på toppen af taget. Det var selvfølgelig en udfordring, som kunne friste enhver eventyrlysten dreng ... Især da det var strengt forbudt.

En dag blev jeg taget på fersk gerning, og bedstefar var hos os, da far og mor blev ringet op af hallens inspektør. Jeg fik en ordentlig balle af far, og mor sukkede og rystede på hovedet over sin adfærdsvanskelige dreng.

Bedstefar havde hele tiden forholdt sig tavs, men jeg kunne se på hans øjne, at det kneb for ham at se alvorlig ud. Men han skulle ikke have noget klinket. Han havde alvorlig respekt for mor.

Nogen tid senere var bedstefar og jeg tidlig om morgenen ude for at røgte garn. På vejen hjem kom vi forbi idrætshallen. Det var søndag. Klokkeren var lidt over 6. Der var ikke et en sjæl at se.

Bedstefar standsede bilen. Han kikkede op på idrætshallens tag. "Var det ikke en flot udsigt?" spurgte han og så nysgerrigt på mig.

"Alle tiders," svarede jeg og fortsatte ivrigt. "Jeg kunne se næsten alle øerne i Det Fynske Øhav og mindst 20 kirketårne!"

Bedstefar så sig om til alle sider, så blinkede han til mig.

“Så er det du Mads!” sagde han, mens han smed sko og strømper.

Jeg faldede hurtigt og frydefuldt, hvad han havde i sinde, så mine sko og strømper kom også af i en fart.

Et par minutter senere nåede vi begge to lidt forpustede helt op på toppen af idrætshallens tag.

Vi sad længe og lod vores øjne gå på vandring mod Als, Lillebælt, Sydfyn, de små skovklædte øer og Langeland, mens solens stråler slog smut hen over havet.

Stilheden blev forstærket af fjerne mågers skrig. Alt blev gemt i vores bevidsthed og blev til et livsøjeblik, som jeg siden hen har genkaldt mange gange.

“Så for søren!” udbrød bedstefar pludselig og nikkede ned mod jorden, hvor der stod en mand og fægtede med armene.

Jeg genkendte halinspektøren. Han råbte en hel masse. Vi kunne ikke høre, hvad det var, men det var bestemt ikke venlige ord, han sendte op mod os.

“Når vi kommer længere ned,” sagde bedstefar, mens han tog mig i armen, og vi begyndte nedstigningen, “så hyl og skrig, alt hvad du kan ... Den bolværksmatros skal vi nok klare!”

Og så begyndte han at skælde mig ud. Bedstefar var ikke for ingen ting gammel skibskaptajn. Han bandede kun sjældent, men jeg skal love for, at han kunne.

Jeg fik mit livs skideballe. Jo nærmere vi kom ned mod den efterhånden tavse halinspektør, jo mere skældte bedstefar ud, og mine hyl blev højere og højere.

Da vi endelig nåede helt ned, måtte den før så oplydsede inspektør nærmest trygle bedstefar om at holde op med afstraffelsen.

“Stop! så stop dog!” råbte han til bedstefar. “De river jo armen af det stakkels barn!”

“Jeg skal lære ham!” fortsatte bedstefar, “Sådan en uvorn knægt, som sætter sit eget og andres liv og lemmer på spil, så jeg gamle mand må hente ham ned - men jeg beder Dem, sig ikke noget til hans

forældre, den fornøjelse vil jeg selv have, jeg er med skam at melde hans bedstefar”

Halingspektøren lovede ikke at blande sig i det kommende familiedrama. Han stod og så helt bekymret ud, da bedstefar proppede mig ind i bilen og kørte.

Lidt efter sad vi i bedstefars køkken og spiste morgenmad. Han var i strålende humør. “Det klarede vi godt, Mads!” sagde han og smilede veltrods til mig. Det måtte jeg give ham ret i, men der gik lidt tid, inden jeg kom mig helt over forskrækkelsen.

Bedstefar holdt meger af at fortælle, og jeg var en ivrig og interesseret lytter. De fleste historier fortalte han, når vi sejlede, fiskede eller gik på jagt. Han havde en særdeles livlig fantasi, så hans beretninger var garanteret ikke lige sandfærdige alle sammen, men det gjorde dem bestemt ikke mindre spændende.

Her kommer noget om bedstefar, og nogle af hans historier.

EN ZEBRA I HOVEDET

Bedstefar hentede mig en tidlig morgen i november. Der skulle være klapjagt oppe på godset, og vi skulle med som apportører.

Vi havde hans to ruhårede hønsehunde med. De hed Sussi og Treff. Bedstefar var en dygtig dressør, så der var altid bud efter ham, når de store klapjagter blev holdt.

Det vildt, der skulle jages den dag, var især fasaner og agerhøns, men man håbede også på at få skudt nogle skovsnepper.

Da vi ankom, var de fleste klappere kommet, og lidt efter kom Post-Jens med sin labrador, der hed Trine.

Skytte Petersen, der skulle lede klapperkæden og blæse i jagthorn, kunne lidt senere konstatere, at alle 20 klappere var mødt, så han bød dem og os tre apportører velkommen og inviterede os ind i laden, hvor der var dækket op til morgenkaffe.

Jægerne fik deres morgenkaffe oppe på godset.

Jagten skulle begynde klokken 9, så vi havde en god halv time til at nyde den varme kaffe og det lune morgenbrød. Det gik ikke stille af, der blev sludret på livet løs, og mest om jagt.

Dagens jagt var delt ind i syv såter. De fire skulle fages om formiddagen, og de tre sidste efter frokosten.

En klapjagt foregår på den måde, at man deler hele området, hvor jagten skal foregå, i afgrænsede områder. Sådant et område kaldes på jægersprog for en "såt," og man tager dem en ad gangen. To af såterne den dag bestod af grønjord og roer. De fem andre var skovsåter.

Jægerne blev placeret for enden af såten på en lang række og måtte ikke begynde at skyde, før skytten i sit jagthorn blæste "jagt begyndt."

Klapperne, som stod i den modsatte ende af såten, begyndte så at drive vildtet ned mod skytterne.

Det skulle helst ske i medvind.

Vi tre apportører gik med i klapperkæden med vores hunde i snor. Jeg gik i midten og bedstefar og Post-Jens, gik på hver sin fløj. Det

var skytten og os, der skulle sørge for, at klapperne holdt tilpas afstand mellem sig, og at de gik langsomt fremad på en lige linje.

Under fremrykningen slog klapperne på træerne med kæppe eller klappede i hænderne. På den måde fik de fuglene til at gå på vingerne og flyve ind over jægerkæden.

Skytterne måtte ikke skyde mod klapperkæden. De måtte kun skyde høje skud eller på skud.

Når klapperne nåede ned til jægerne, måtte ingen flytte sig, før skytten havde blæst "jagt forbi", og jægerne havde taget patronerne ud af deres bøsser.

Så var det os apportører, der skulle på arbejde.

Hundene blev sluppet løs, og med næsen nede mod jorden begyndte de ivrigt at søge trænet igennem. For selv om jægerne og klapperne havde samlet de fleste skudte fugle op, lå der som regel en del tilbage, som kun kunne findes ved hjælp af en hundens næse.

Den aller vigtigste opgave for hundene var at finde de fugle, som var blevet anskudt. For ulykkeligvis sker det enkelte gange, at en fugl ikke dør i skuddet, men kun bliver såret, og sådan en fugl kan løbe meget langt, før den gemmer sig.

Men den trænedede jagthund bruger sin næse, finder fuglen og bringer den i munden hen til sin fører, som hurtigt afliver byttet.

Hundene fik ros, hver gang de kom og afleverede en fugl til os. Inden de ivrigt løb videre for at finde mere vildt, fortalte de os med øjne og krop, at dette her var lykken for en hund.

Efter hver sådant skud skulle jægerne melde, hvor meget vildt han eller hun havde skudt. Og man begyndte ikke på en ny sådant skud, før det vildt var fundet og bragt hen til vildtvognen. Det var en stor ladvogn, som blev trukket af en traktor. Skovløberen, som kørte den, sørgede for at anbringe vildtet i lange lige rækker i vognbunden på et blødt underlag af grangrene.

Præcis klokken 9 trådte greven og hans jagtgæster ud fra godsets hovedbygning. Da alle havde blottet deres hoveder, satte skytte Petersen det blanke jagthorn til munden, og tonerne, der betød "Jagt begyndt!" klingede lystigt og forventningsfuldt ud over skoven og op

mod de enkelte hvide skyer, som drev hen over os kantet med et strejf af morgensol.

Derefter bød jagtsherren sine gæster velkommen og gav dem dagens parole, som lød på, at der måtte skydes, hvad jagtloven tillod undtagen råvildt og fasanhøner. Den dag sagde greven ikke noget om sikkerhed og jagtetikette. Han kendte alle jægerne særdeles godt og vidste, at det ikke var nødvendigt. Han sluttede med at takke os apportører og de andre hjælpere for, at vi så beredvilligt var mødt op.

Det blev en "Huskedag." Ikke kun fordi, at selve jagten, kammeratskabet og naturoplevelsen satte sine blivende spor i erindringen, men det var den dag, jeg mødte "Prins Orlando."

Det gik for sig på følgende måde:

Under jagten var en af de ældre jægere hele tiden i følgeskab med en yngre herre, som man straks læde mærke til.

Han var barhovedet. Håret var gnistrende sort, glatkæmmet, glinsende og var redt ned foran i begge sider, så det næsten nåede spidserne af hans opadsnoede moustache. Han bår monokel og var iført sorte ridestøvler, røde strømper med kvast, grønne sidebukser, blå slængkappe og et hvidt halstørklæde.

Under skydningen stod han hele tiden bag den ældre jæger, som viste sig at være en fremragende skytte, for han nedlagde mindst lige så meget vildt som de andre skytter, selv om han på grund af farveorgiet lige bag sig var den jæger, fuglene først opdagede og forsøgte at undgå.

Jeg havde flere gange under jagten hørt manden bag den ældre jæger blive tiltalt af gæsterne som: "Deres kongelige Højhed!" eller som "Prinsen!"

Det havde selvfølgelig gjort mig nysgerrig, så under frokosten, som vi indtog i laden, spurgte jeg bedstefar, hvad det betød?

"Det skal jeg fortælle dig min dreng," svarede han. "Men vent til vi er færdige for i dag."

Da jagten var forbi, og vi var kommet hjem og havde givet hundene mad og selv fået smørrebrød og kaffe, tændte bedstefar omhyggeligt sin pipe. Og så fik jeg historien om "Prins Orlando."

"Den ældre jæger, som 'Prins Orlando' fulgtes med, er hans far. Han er skibsreder, og en af de rigeste mænd i England. Hans søn, som i virkeligheden hedder Edward, er enebarn, og er ikke mere prins end du og jeg.

Grunden til, at han bliver tituleret og behandlet som en prins, ligger en del år tilbage, og da det indirekte var hans fars skyld, at han blev forvandlet fra skibsredersøn til prins, gør hans far og familien alt for, at sønnen lever og bliver behandlet som en prins.

Han var som sagt enebarn, og det var faderens største ønske, at Edward en gang skulle overtage rederiet og føre det videre.

Edward havde gået på Englands bedste kostskoler. Han var særdeles velbegavet og flittig. Alle, uanset rang og stand - kunne lide ham, men han havde i familiens øjne en alvorlig fejl.

Han var overhovedet ikke interesseret i penge og forretning.

Hans to største interesser var piger og sommerfugle.

Det med pigerne, kunne familien - og sær faderen - godt forstå, men hans interesse for sommerfugle rystede de alle på hovedet af.

Ved fælles hjælp lykkedes det Edwards forældre at overtale ham til at gå ind i firmaet.

Han skulle begynde sin karriere i Afrika på rederiets kontor i Mombasa, som var en af rederiets vigtige udskibningshavne, da rederiet havde nogle store plantager der.

Da Edward begyndte på sit job dernede, havde han ikke de store forventninger til sin midlertidige arbejdsplads.

Men han var jo chefens søn - Og medarbejderne i det store verdensfirma var ikke dummere, end at de nok kunne regne ud, at han ad åre sikkert blev deres øverste chef, så de gjorde alt, for at gøre ham tilværelsen så behagelig som mulig.

Han boede i en stor villa lige uden for byen, og foruden tjenestefolk havde han en stor Land Rover med chauffør til sin rådighed.

Edward begyndte hurtigt at kunne lide arbejdet og stedet. Pigerne var mindst lige så kønne som i England.

Og så var der alle de sjældne sommerfugle! Så en stor del af den rigelige fritid, han havde, brugte han til at køre rundt på savannen og studere sommerfugle.

En dag, da han og chaufføren var på sommerfuglejagt, gjorde de holdt i skyggen under et stort træ på sletten, hvor de drak te og spiste deres medbragte mad.

De anede ikke, at få timer forinden havde en løvefamilie samme sted nedlagt en stor zebra.

Løverne havde kun spist lidt af zebraen, så var de blevet forstyrret af en flok hyæner, som også kunne tænke sig at få en bid med.

Løverne kunne sagtens holde hyænerne på afstand, men det krævede, at de hele tiden var på vagt.

Så da løvefamilien ikke var særlig sultne, havde hannen og hunnen klatret op i træet med zebraen og anbragt den ti meter oppe over en tyk gren. Der var den i sikkerhed for hyænerne og kunne så senere på dagen hentes ned igen for at blive fortæret.

Da de to i bilen havde drukket deres te og spist færdig, gav Edward chaufføren ordre til at køre videre.

Der lå en stor sten foran bilen, så chaufføren bakkede lidt for at komme fri af den.

Kofangeren stødte ganske let mod træet, men det var nok til, at zebraen faldt ned fra grenen og ramte bilens tag med et uidentligt brag.

Chaufføren fik et chok, da han hørte braget og så et zebraffoved stirre ind på ham gennem frontruden.

Edward var mere uheldig. Han sad lige under det sted, hvor zebraens bagdel ramte landroverens tag.

Han gik ud som et lys og glemte for et stykke tid alt om piger og sommerfugle!

Selv om chaufføren var temmelig rystet, gik det hurtigt op for ham, at det gjaldt om at få Edward bragt på hospitalet så hurtigt som muligt.

Så med spejderen i bund og med zebraen over sig - tre af dens ben stak ned gennem bilens tag - gik det ud over savannen med kurs mod det nærmeste hospital.

Nogle timer senere blev skibsrederen ringet op af direktøren fra kontoret i Mombasa.

Samtalen der fulgte, lød sådan:

“Det gør mig ondt med skibsrederens søn!”

“Hvad har den lømmel nu bedrevet?”

“Han har ikke lavet noget! Jo, det vil sige, skibsrederens søn er et pragtfuldt ungt menneske, der laver en masse! Men lige nu laver han ikke noget.”

“Vil De dermed antyde, at han er på pige eller sommerfuglejagt?”

“Bestemt ikke!” Der blev en lille pause, inden direktøren fortsatte: “Skibsrederens søn ligger på hospitalet. Han blev indlagt for tre timer siden.”

“På hospitalet? ... Men hvad er der dog sket. Så sværda for fanden mand!”

“Skibsrederens søn har fået en hjernerystelse. en temmelig kraftig hjernerystelse!”

“Hvorfor pokker ringer De først nu?”

“Vi ville se, om han overlevede. Det gør han heldigvis! Han har ikke brækket noget, ikke en gang halsen!”

“Det er vel nok en stor befrielse. Min søn har ikke brækket noget, og især ikke halsen! Vil De aldeles omgående her og nu fortælle mig, hvordan min søn har været så heldig at undgå at brække halsen og nøjes med at få en kraftig hjernerystelse?”

Der blev en lille pause, inden direktøren svarede:

“Skibsrederens søn har fået en zebra i hovedet!”

“En zebra i hovedet?” lød det først ganske stille og langsomt fra den nybakte patientfader.

Men så gik hans stemme over i crescendo: "Det lyder utroligt normalt. Men vil De straks fortælle mig" - Direktøren måtte holde telefonen ud i strakt arm - "hvordan min søn har fået en zebra i hovedet?"

Direktøren satte sig ned, inden han svarede: "Den faldt ned fra et træ!"

"Fra et træ? Tro De ikke, at De trænger til en meget lang ferie? Lad mig omgående tale med Schmidt!"

Kontorchefen overtog telefonen.

Skibsrederen havde kendt ham i mange år som en dygtig og loyal medarbejder, så det lykkedes Schmidt at overbevise ham om, at direktøren havde talt sandt!

"Sørg omgående for, at min søn bliver fløjet hjem i et ambulancefly, og der skal være mindst en læge med i flyet."

"Javel! men ved skibsrederen, hvad det vil kos...."

Mere fik hr. Schmidt ikke sagt, før han blev afbrudt: "Jeg vil springe op og falde ned på, hvad det koster! Og hvis De ikke omgående sender min søn hjem på den måde, som jeg lige har givet Dem ordre til, skal jeg sørge for, at De og direktøren ender som gadesjere i en eller anden lille landsby langt ude i junglen! Har De forstået?" Og uden at vente på svar knaldede han røret på.

Inden de to herrer i Mombasa gav sig til at arrangere sønens hjemtransport, tog direktøren to små hvide piller. Kontorchefen nøjedes med et glas vand. Mens han drak det, ærgrede han sig over, at han var afholdsmand.

Næste dag modtog familien deres kære søn i Londons lufthavn. Hans tilstand var heldigvis ikke værre, end at han kunne indlægges hjemme, hvor han døgnet rundt blev overvåget af en sygeplejerske og tilset af familiens egen læge, som i samråd med en af Englands førende neurologer anbefalede, at Edward skulle blive i sengen en uges tid og så bagefter tage den med ro i nogle uger.

Da der var gået en måneds tid, erklærede lægerne Edward for helt rask.

Men desværre er lægevidenskaben ikke altid ufejlbarlig, for et stykke tid efter at Edward var erklæret for helbredt, begyndte han at opføre sig underligt.

Han troede, han var en hare!

Da det havde stået på i nogle dage, fik familien ham indlagt på et af landets mest anerkendte privathospitaler. En måneds tid senere blev han udskrevet som normal.

Edward havde dog ikke været hjemme i ret lang tid, før han fik et tilbagefald. Han var steget i graderne.

Nu var han kænguru!

Familien fik ham indlagt igen, og denne gang gik lægerne mere grundigt til værks. De beholdt ham i over to måneder.

Da Edward endelig kom hjem igen, var han helt normal i flere uger.

Men så en morgen vågnede han op som "Prins Orlando" fra planeten Ypton.

Da han kom ned til morgenbordet, forklarede han den noget desillusionerede familie om sin nye identitet.

Hans fars kongelige rumskib havde lige sat ham af ude i parken. Han skulle nemlig lære lidt om andre planeters befolkning, og i den tid han skulle opholde sig på Jorden, og indtil hans kongelige far hentede ham tilbage, havde ministerrådet sammen med hans far naturligvis udset familien her til at være hans midlertidige hjem på Jorden.

Det var sjældent, at skibsrederen var rådvild.

Men der gik dog nogle sekunder, inden han hilste ærbødigt på sin forvandlede søn.

Han takkede hjerteligt på egne og familiens vegne for den storartede, der var overgået hans ringe hjem, og bad "Hans kongelige Højhed" om at tage plads ved bordet.

Og mens prinsen indtog sit morgenmåltid, og formfuldendt konverserede med de tilstedeværende, sad hans far og bandede indvendigt alle psykologer og ikke mindst læger og psykiatere et meget hedt sted hen.

Da prinsen senere trak sig tilbage til et af sine gemakker, blev der holdt familieråd.

Moderen og søsteren var indstillet på, at man straks skulle sætte sig i forbindelse med hospitalet, men faderen foreslog, at man så tiden an et stykke tid.

Og da familien var vant til at adlyde ham, blev hans forslag vedtaget.

Det viste sig at være en god ide. For som dagene gik, blev familien mere og mere tilfredse med deres nye logerende.

Penge var bare noget man havde i den familie. Så "Prins Orlando" kunne ikke have levet mere kongeligt - end ikke på planeten Ypton.

Som tiden gik, kom prinsen næsten til at føle sig som en søn af huset.

Hans jordfamilie havde forklaret ham, at tiden på Jorden føltes meget længere end tiden på planeten Ypton, så det kunne godt tage lang tid, inden hans fars rumskib landede i parken for at hente ham.

Det kunne "Prins Orlando" selvfølgelig godt forstå, så han levede - og lever stadigvæk - en sorgløs og lykkelig tilværelse.

Hans forældre sætter stor pris på deres nye søn, og de indlægger ham bestemt ikke på privathospitalet igen.

For som skibsrederen siger: "Man ved aldrig, hvad man vender hjem som næste gang, og jeg og hele min familie foretrækker bestemt en prins, der altid opfører sig pænt og forholdsvis normalt, frem for en søn, der sidder og spiser af græsplænen eller hopper ned ad hovedgaden med samlede ben og hænderne knyttede under hagen!"

PIRATER OG TOMATSUPPE

Det var sommer. Bedstefar og jeg var ude at sejle i hans skib. Det var en motorbåd, som hed "Sus." Den var 27 fod lang.

Midtskibs var der et stort styrehus, hvor der var god plads til at tre - fire mennesker kunne spise og overnatte. Forude og agter var der åbent dæk.

Det var aften, da vi kastede los og stod ud af Lohals havn med kurs mod Svendborg.

"Tag roret, Mads, du ved, hvor vi skal hen," sagde bedstefar og satte sig godt til rette ved siden af mig.

Han gav sig til at stoppe sin pipe. Jeg kunne godt lide at styre. Motoren gik langtsomt med en sagte, taktfast lyd.

Da vi var ude af havnen, gav jeg mere gas. Stævnen løftede sig lidt. Motoren summede lystigt og fik skibet til at vibrere som et levende væsen.

Da vi kom ud i Lundeborg Bælt tændte jeg lanternerne og satte kursen mod syd. Jeg navigerede efter fyrene, som stod langs land og blinkede hvert deres signal ud mod os.

"Sus" kløvede med stævnen de brede, blanke dønninger og sendte dem klukkende agter ud, hvor de blev til boblende kølvand, som månestrålerne forvandlede til myriader af perler.

Bedstefar begyndte at fortælle:

På min første tur som kaptajn på fragtskibet "Christa" af Svendborg, sejlede vi direkte fra København til Lagos i Vestafrika med en ladning stykgods.

Rejsen havde taget femten døgn, det var lidt mere end beregnet, men vejret havde været hårdt på næsten hele turen.

Der var desværre ikke plads inde i havnen, så vi var nødt til at ligge cirka en sømil fra land og vente nogle dage.

Jeg gav ordre til at lade begge ankre gå. Det var aften. Ikke en vind rørte sig. Mørket stod som en mur omkring skibet.

Området i Guinea Bugten var berygtet for sine piratoverfald på handelsskibe, så inden jeg gik til køjs, gav jeg første styrmanden ordre til at projektorerne i masterne skulle tændes, og at to officerer og fire besætningsmedlemmer skulle holde vagt, til det blev lyst.

Jeg vågnede nogle timer senere. Tilsyneladende var alt i orden, men jeg tog alligevel hurtigt mit tøj på og gik ud på dækket.

Projektorlysene skår som knive gennem den lune tropenat - Jeg stod et stykke tid og så ind mod det svage lysskær over Lagos.

Hvad var det? Jeg lyttede spændt. Var det ikke lyden fra påhængsmotorer?

“Der kommer de!” råbte anden styrmanden henne fra forlugen. “Alle mand på dæk!”

Jeg løb ind på kommandobroen, og mens jeg tudede fem gange i tågehornet, så jeg to lange, smalle kanoer med mange mænd dukke frem af mørket med kurs lige mod os.

“Piraterne kommer! Alle mand på dæk!” skreg jeg, mens jeg sprang ind på mit kammer og hentede min revolver og to æsker patroner.

Hele “Christas” besætning - tyve mand i alt - bevægede med de mærkværdigste ting: Knive, økser, bordben, jernstænger og alt muligt kasteskyts, stod langs rælingen og stirrede ned i dybet.

Kanoerne tørnede med et bump mod vores skibsside. Rebstiger med kroge blev kastet op om rælingen på “Christa.”

To af stigerne fik fat, og straks begyndte pirater med knive mellem tænderne at myldre op ad dem, mens de andre nede i kanoerne skød vildt på os for at forhindre, at vi kappede rebstigerne.

Med et mesterkast lykkedes det vores kok at fordele indholdet af en stor kedel kogende tomatsuppe med fiskeboller ned over de to kanoer.

Denne form for “diner transportable,” var åbenbart ikke velset på disse kanter af jordkloden, for de hylede og skreg sådan op dernede, at de helt glemte at skyde.

Det benyttede vores bådsmænd sig af.

Lynhurtigt huggede han med sin økse de to rebstiger over, så de pirater, der var på vej op som mordere, pludselig blev forvandlet til middagsgæster på vej ned. De medbragte oven i købet eget bestik - selv om knive måske ikke var det bedste til at spise tomatsuppe med!

Under den korte kamp havde jeg stået på øverste dæk og ledet slaget, mens jeg hele tiden havde været klar til at skyde, hvis det var lykkedes piraterne at komme om bord på "Christa."

Heldigvis så faren ud til at være drevet over. De to kanoer var på vej væk i vilde flugt og blev hurtigt opslugt af mørket.

Pludselig stivnede jeg.

Det kolde stål fra et pistolløb blev presset mod min nakke, og en stemme sagde på engelsk:

"Overgiv Dem kaptajn. Slip revolveren. Ellers bliver I alle skudt på stedet."

De to kanoer havde været lokkemad til at aflede vores opmærksomhed - En tredje kano havde under kampen sneget sig ind på os fra den modsatte side, og mændene i den havde ubemærket entret "Christa."

Nede på dækket stod seks - syv mænd med maskinpistoler og holdt min besætning op.

Jeg lod min revolver falde og råbte ned til mine folk, at de skulle overgive sig og lade være med at gøre modstand.

Piraterne gennede dem hen på forlugen og gav dem ordre til at sætte sig midt på den med hænderne over hovedet.

Det måtte være deres anfører, der holdt mig op. Han råbte noget til sine folk på et sprog, jeg ikke forstod.

De hævdede deres maskinpistoler mod min besætning, og jeg anede, hvad der skulle ske!

Disse pirater var ubarmhjertige. Menneskeliv betød intet for dem. De tænkte kun på penge.

Jeg måtte bluffe. Det var vores eneste chance for at overleve.

"Vent!" sagde jeg på engelsk til deres anfører. "Dette skib er ikke noget almindeligt handelsskib. Vi har en millionformue i dollarsed-

ler til jeres regering. Skån mine mænds liv. Så skal du få alle pengene.”

Han røgte en ny ordre til sine folk. De sænkede deres våben. “Hvor er pengene?” hvædede han, mens han trykkede pistolløbet hårdere mod min nakke.

“Jeg er den eneste, der ved, hvor pengeskabet er,” sagde jeg, “og nøglen er på mit kammer.”

Han kaldte på en af sine mænd.

“Hvis han ser alle de penge,” hviskede jeg, “Er du vel nødt til at dele med de andre?”

Et ondt smil krusede min fjendes læber, og da manden var nået næsten op til os, sagde anføreren noget, der fik ham til at forsvinde ned til de andre igen.

Anføreren råbte en ny ordre til sine mænd og befalede mig at vise ham vej til nøglerne og pengeskabet.

Da vi kom ind på mit kammer, pegede jeg på en stor ti kilos skumslukker og sagde: “Nøglen sidder fast med tape under bunden.”

“Giv mig nøglen - men langsomt!” sagde han. Jeg kunne se, hans finger krumme sig om aftrækkeren.

Ganske forsigtigt vippede jeg skumslukkeren på skrå og lod som om, at jeg med venstre hånd gjorde nøglen fri for tape.

Jeg drejede skumslukkeren ganske lidt, så dysen pegede mod piratens hoved.

Så gik det hurtigt. Min højre hånd huggede håndtaget i bund. Og brøklede af et sekund efter at den hvide stråle ramte ham midt i synet, hamrede jeg min knyttede næve ind i hans mave, så han faldt om med et dybt suk.

Jeg tog hans pistol. Fandt noget reb og bandt hans hænder på ryggen.

Han kom hurtigt til sig selv igen. Nu var det mig, der havde overtaget.

“Rejs dig op!” sagde jeg.

Da han var kommet på højkant, stak jeg pistolen ind mellem hans ribben og sagde: "Hvis du ikke gør præcis, som jeg siger, skyder jeg dig ned omgående!"

Han nikkede, og så ikke nær så overlegen ud mere. Jeg gav ham min kasket på og tog hans tørklæde om hovedet.

Så trådte vi frem igen. Mændene nede på dækket kunne kun skimte os mod projektørlyset, så ingen anede uråd.

Jeg hviskede til piraten, mens jeg borede pistolen ind i siden på ham: "Sig til dine mænd, at du har givet mig lov til at holde en afskedstale til besætningen, inden du skyder dem. Og fortæl dine folk, at de først må skyde, når du giver ordre til det. En af mine mænd forstår jeres sprog, så prøv ikke på at lave numre!"

Han rystede over hele kroppen af angst og raseri, men gjorde, som jeg forlangte.

Jeg forklarede hurtigt mine folk, at jeg havde taget piraternes anfører til fange.

"Hør nu godt efter!" sagde jeg. "Læg nøje mærke til, hvor jeres modstandere står, for om et øjeblik går alt lys ud, og så gælder det om at banke deres hoveder ned i maven på dem og smide dem over bord."

Jeg hev derefter deres anfører ind på kommandobroen og trykkede hovedafbryderen til lyset ned.

Alt blev mørkt!

Så brød helvede løs.

Tummel, skrig, banden og skud.

Jeg greb anføreren om livet og kastede ham i havet. Han gik lige gennem bunden på en af kanoerne, der var i fuld gang med at samle de pirater op, som kom flyvende ud over skibssiden.

Kort efter var skibet rensat for pirater. Bortset fra nogle skrammer og et par voldelige buler, var der ikke sket mine folk noget," sluttede bedstefar med at sige, mens han rejste sig og satte vand over til kaffe.

FISTER

Bedstefar og jeg lå en formiddag syd for Strynø og fangede hornfisk. Det var først på sommeren, solen var mede fra en næsten skyfri himmel. Der var havblik langs land, men længere ude lavede vinden krusninger på havet. Hornfiskene var søgt ind på lavt vand for at yngle.

Vi havde begge en kraftig fiskestang med 100 meter tynd nylonline på hjulet. For enden af hver line var der monteret et lille sølvblankt blink med en skarp trekrø. Mens vi forsigtigt sejlede langsomt langs med kysten på ganske lavt vand, lod vi vores blink slæbe cirka 45 meter efter båden. Det kaldes at dørge.

Så sprang den første hornfisk op over vandet, og jeg kunne mærke, at den havde taget mit blink. Jeg rullede hurtigt ind, og lidt efter lå den og sprællede på dækket. Den fik et slag i hovedet af den lille korte jernstang, som lå på toften, klar til det samme.

Jeg gjorde kroen fri og lod den fart løben med blinket løbe ud igen. ... Så havde bedstefar bid, og nu gik det slag i slag. Nogle af fiskene slog sig løs, men de fleste havnede oppe på dækket. Da vi havde fisket et par timer, lå der over 30 sølvblanke hornfisk på dækket.

Det var ved at være frokosttid. Vi halede linerne ind og sejlede ud på dybere vand, standsede motoren og smed anker.

Fiskene blev sprættet op og indvoldene smidt ud til de måger, der straks kom flyvende, da de opdagede, det var spisetid. Hornfiskene blev skyllet i flere pøse vand, til de var helt rene. Derefter lagde vi dem i en plasticpose ned under dækket, hvor det var køligt.

Vi fik madpakkerne og termokanden frem. Da det var svundet godt i begge dele, strøg bedstefar sig tilfreds ned gennem skægget, tændte piben, satte sig mageligt til rette, og begyndte at fortælle en af sine "Fister Historier."

Da jeg var ganske ung, havde Fister, Lars og jeg lånt en bundgarnsjolle, for at sejle en tur til Marstal - Bedstefar nikkede over mod

Marstal, som vi kunne skimte i det fjerne - Da vi nærmede os Marstal, fik vi følgeskab af flere og flere skibe.

Vi vinkede til de nærmeste og blev klar over, hvad al den trafik betød, da en ung mand i en sejlbåd råbte: "Bare der er plads? Der er jo byfest i dag!"

Lidt efter sejlede vi ind i havnen ... Jeg skal love for, at der var fest! Alle mølerne var fyldt med skibe, som lå fem - seks stykker uden på hinanden, og på havnepladsen var der et mylder af mennesker og masser af musik.

Det var umuligt at finde en plads i lystbådehavnen, men en ældre fisker gav os lov til at fortøje uden på hans kutter i inderhavnen.

"Det er min private kaj," sagde han venligt og fortsatte: "Jeg kan sagtens flytte jeres båd, når jeg skal ud at se til mine ruser og garn. Men I må love mig, at der ikke kommer nogen og fortøjer sig uden på jer."

Vi takkede ham og lovede, at vi nok skulle holde pladsen fri.

Et stykke tid efter, da vi næsten var færdige med at vaske os og skifte tøj, lød der et bump langs vores side.

Lars var den første, der kom op på dækket.

"I må ikke fortøje her!" hørte jeg ham sige. "Det er en privat bådplads."

Fister og jeg skyndte os op til Lars. Det var en stor motorsejler, der var ved at fortøje langs vor side. Ved roret stod en ældre mand sammen med en ung pige.

"Se nu at få fortøjet i en fart!" kommanderede han til to mand, som løb rundt på dækket.

"Ja ... men se der!" sagde jeg til ham og pegede på skiltet med "fortøjning forbudt." "Det her er en privat kaj. De må finde en anden plads!"

Den ældre herre værdigede os ikke et blik, men sagde blót: "Olsen og Christiansen, tag Dem ikke af de unge mennesker. Fortøj blot her. Min datter og jeg går ned i salonen til min hustru og spiser frokost."

De to mænd fra motorsejleren hoppede over på vores skib og begyndte at fortøje deres skib om vores forreste og agterste pullert.

Da de havde bundet rebene fast og var gået om bord i deres skib igen, løb Fister hen agter, bandt deres fortøjning op og kastede den i vandet.

Lars var i gang med at gøre det samme forude, men inden han var færdig, kastede de to besætningsmedlemmer fra motorsejleren sig over ham. Den ene løftede ham op i luften, mens den anden gav ham sådan en på skrinet, at det sagde klask over hele havnen.

I mellemtiden var den ældre herre dukket op på dækket igen. "Så er det nok Olsen og Christiansen!" sagde han og tørrede sig om munden med en blå serviet. "Må ikke de unge mennesker nu har lært, at her er det os, der bestemmer?"

Olsen og Christiansen bandt fortøjningerne fast til vores skib igen.

Den ene af dem sagde til Fister: "Du skal for at få tæsk denne gang, men hvis du blot så meget som kommer i nærheden af vores tovværk, så skal jeg vise dig fod til røv metoden, så du går i kredsløb ... Du er et lille dumt svin. Ja! du er så lille, at dit røde fjæs lugter af fodsved!"

Vi turde ikke gøre noget lige nu, men vi tænkte garanteret alle tre på det samme ... HÆVN!

Fister og jeg sad og skumlede i kahytten, mens Lars satte et plaster over en flænge på kinden.

Vi hørte motorsejlerens ejer sige: "Olsen og Christiansen, min familie og jeg går en tur op i byen. Vi skal også besøge politimesteren, så det varer nok noget, inden vi kommer tilbage. Pas godt på skibet, imens."

Lidt efter hørte vi dem trippe hen over vores fordæk for at komme i land.

Pludselig havde jeg planen: "Nu skal I bare høre!" sagde jeg langsomt og tog et ark papir, en kuvert og en kuglepen frem. "Vi narrer de to bisser til at sejle deres vej, mens overklasseløgene er oppe i byen."

Jeg forklarede dem min plan - De var straks med på den, så vi skyndte os i land og fandt en telefonboks i den anden ende af havnen.

Der gik vi ind og skrev, at besætningen på motorsejleren "Askela" omgående skulle ringe til politimester Mortensen, da deres chef havde en vigtig besked til dem. Jeg skrev nummeret på telefonboksen nederst på papiret, lagde det i kuverten og lukkede den ... Derefter gik vi op i byen.

Midt på torvet havde et omvæsende tivoli stillet deres boder og forlystelser op. Vi kom i snak med en ung mand, som stod og så på radiobilerne. Han hed Bent.

Da vi havde sludret lidt, viste jeg ham kuverten og sagde: "Du skal få fem kroner, hvis du vil aflevere den til besætningen på et skib nede i havnen."

"Hvorfor afleverer I den ikke selv?" spurgte han undrende.

Vi stod lidt uden at sige noget. Så sagde Fister: "Bent! ... ká du holde på en hemmelighed?"

"Selvfølgelig ká jeg det!" sagde Bent og så helt fornærmet ud.

"Så hør godt efter," sagde Fister og trak ham lidt til side: "De to mænd, der er om bord, kender os tre. De er trapèzkunstnere og har rejst verden rundt med nummeret "de flyvende djævle". ... For to måneder siden inviterede min mormor os tre med i Cirkus ... Og midt under de flyvende djævles store luftnummer, skete der det forfærdelige, at den største af mændene, der hang i benene højt oppe under cirkuskuplen og skulle gribe den anden, fik hikke og tabte sin makker ned i hovedet på mormor!"

"For fanden mand!" sagde Bent og åbnede munden. "Er det vigtigt?"

"Amager!" sagde Fister. "Det er lige så sandt, som vi står her. Mormor gik ud som et lys og blev kørt på hospitalet med fuld udrykning!"

Fister gjorde en kunstpause, inden han fortsatte: "Og selv om artisterne selvfølgelig ikke havde gjort det med vilje, tog det så hårdt på dem, at de ikke har optrådt siden. Men nu viser det sig heldigvis, at

mormor er blevet helt rask, og det er det, der står i brevet her til de to mænd.”

“Det var dog utroligt!” Bent så overbevist ud og fortsatte: “Ja, så vil jeg godt aflevere brevet, for de bliver sikkert alt for bevægede, hvis de ser jer tre så uventet .. Ja, måske tror de, at I kommer for at fortælle, at mormor er død.”

“Det er nemlig det, vi er nervøse for,” sagde Fister. Og så forklarede vi Bent, hvad skibet hed, og hvor det lå.

“Husk!” sagde jeg, “at du får fået brevet af en ældre mand, som du ikke kender. Lad som om, at du ikke aner, hvad der står i brevet, og gå så snart du har afleveret det.”

“Selvfølgelig!” sagde Bent og forsvandt med brevet og de fem kroner.

Da han var væk, skyndte vi os tilbage til telefonboksen og gav os til at vente.

“De ringer nok om et øjeblik,” sagde Lars. “Der er telefon oppe i havnekontoret.”

Der kom en slank gråhåret dame med højhælede sko trippende hen mod os ... Lars gik ind i telefonboksen.

“Hvorfor står han derinde uden at røre røret?” lød det lidt efter irriteret fra damen. “Jeg skal ringe nu. Det er meget vigtigt, og det tager kun et øjeblik.”

Fister og jeg så spørgende på hinanden ... Så åbnede jeg døren og kaldte på Lars.

Han var ikke meget for at komme ud, men overlod dog telefonen til damen, da vi forklarede, at det kun tog et øjeblik.

Da der var gået nogle minutter, gik vi helt hen til boksen ... Vi kunne tydeligt høre hvert et ord: “Jeg siger dig Ida, den opskrift kan ikke slå fejl! Men fortæl mig lidt om Gudruns kjole. Var den lige så rædselsfuld, som den hun havde på til Agnes sølvbryllup?”

Jeg bankede flere gange på døren uden resultat, og da jeg åbnede den på klem, himlede damen op om, at næste gang vi vovede at forstyrre hende, tilkaldte hun politiet.

“Nu skal jeg få hende ud!” sagde Fister med et glimt i øjnene. “Jeg er tilbage om et øjeblik” ... Og væk var han.

Lidt efter kom han forpustet tilbage ... De to damer var midt i en blindtarmsoperation.

“Frem med hænderne Lars!” sagde Fister og skruede låget af en flaske tomatpure.

“Ja, men Fister, hvad er du ude på?” sagde Lars og rakte tøvende hænderne frem.

“Bare stol på mig!” hviskede Fister hurtigt. “Så er hun færdig med at telefonere, inden I kan tælle ti.”

Fister pladrede Lars, hænder ind i tomatpureen, og den sidste sjat der var i flasken, hældte han ned over hans hoved.

Derefter stilled Fister Lars foran telefonboksen og rev døren op.

Der lød et skingrende hvin fra damen, da hun så Lars. Hun tabte røret - Jeg skyndte mig at lægge det på.

“Du godeste gud!” gispede damen. “Hvad er der dog sket?”

“Han er lige blevet angrebet af tigreren!” sagde Fister.

“Tigreren?” stønnede damen og blev helt grå i hovedet.

“Ja,” fortsatte Fister, “den tiger som er undsluppet fra cirkus og som foreløbig har ædt tre mennesker.”

“Tre mennesker ... foreløbig!” nåede damen lige at få mumlet, inden hun vendte det hvide ud af øjnene og faldt om i armene på Lars og Fister.

De slæbte hende hen på en bænk.

Så ringede telefonen!

Jeg tog den, puttede den ind under skjorten og sagde med dybt stemme: “Politimester Mortensen her!”

“Goddag hr. politimester, mit navn er Olsen fra lystyacht “Askela.” Jeg har fået et brev om at ringe til Dem.”

“Ja,” svarede jeg. “Deres chef taler lige med borgmesteren nede i parken, så han bad mig give Dem en vigtig besked.”

“Javel, hr. politimester,” lød det ærbødige svar fra Olsen.

“Hør nu godt efter!” fortsatte jeg: “Min familie og jeg er blevet inviteret til middag i aften om bord i Deres chefs lystyacht. Men da

der er byfæst her, og vi gerne vil nyde middagen i fred og ro, skal De omgående sejle til Ærøskøbing, så ankommer Deres chef og jeg senere i bil sammen med vores familier.”

“Javel, hr. politimester,” svarede Olsen troskyldigt. “Vi sejler med det samme.”

“Det var lige en ting mere, Olsen,” sagde jeg og var lige ved at glemme min dybe stemme. “Så snart De kommer til Ærøskøbing, skal De vaske hele skibet og synte i salonen med friske blomster, for måske kommer borgmesteren og hans familie også med. Blomsterne kan De få politistationen i Ærøskøbing til at skaffe ... Bare hils fra mig, så er det i orden.”

Olsen lovede, at alt skulle ske, som han havde fået besked på; og da vi sagde farvel til hinanden, kunne jeg næsten mærke, at han bukede, da han lagde røret på.

Da jeg kom ud af telefonboksen, stod Lars og Fister og så spørgende på mig.

“Utroligt!” jublede jeg og forklarede, at vores plan var lykkedes, og at Askela om lidt var på vej til Ærøskøbing.

“Men hvad med damen?” spurgte jeg.

“Ja!” sagde Fister. “Vi fik da liv i hende, og hun blev nogenlunde rolig, da vi sagde, at tigreren var rendt ud ad havnemøllen. Så hun smed skoene og løb op mod byen.”

“Mon ikke vi skulle sejle videre til Als allerede nu?” foreslog Lars.

Både Fister og jeg syntes, det var en mægtig god ide, så lidt senere kastede vi fortøjningerne og sejlede fra Marstal.

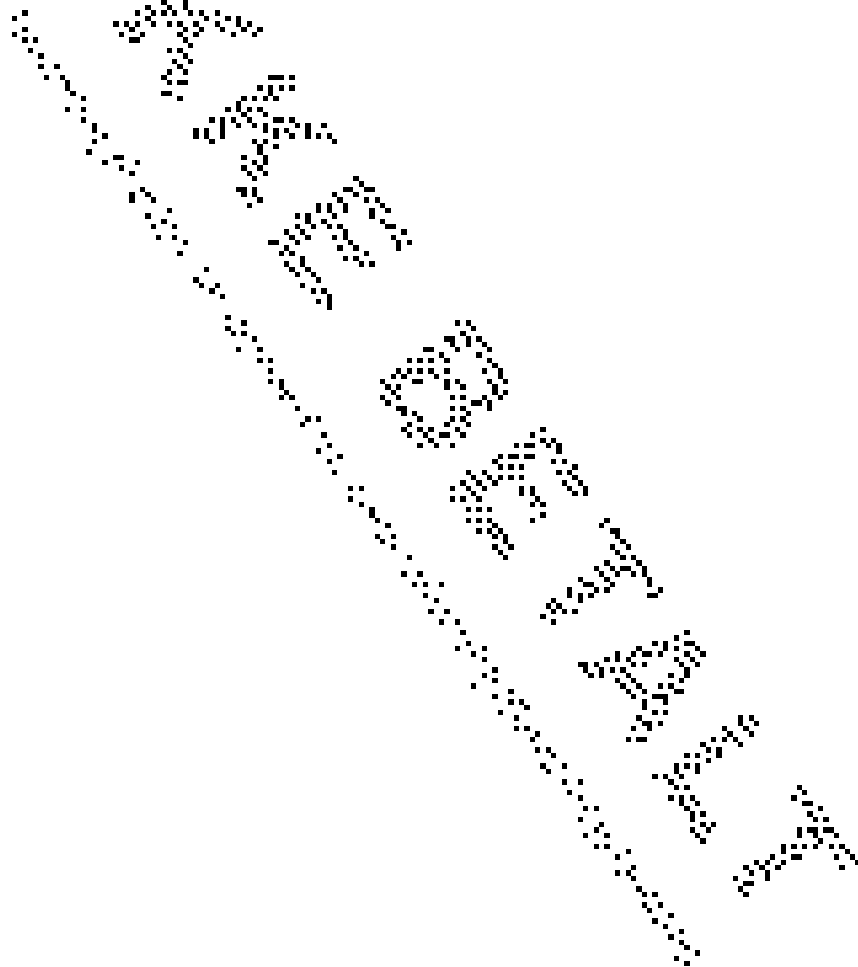
Lidt længere ude kunne vi se Askela på vej mod Ærøskøbing.

Og tilbage i Marstal oplevede en politimester, som absolut ikke hed Mortensen, et par bevægede dage.

Først fik en ældre barfodet dame ham til at afholde Ærøs første tigerjagt.

Så kom der besked fra politiet i Ærøskøbing om, at selv om forretningerne var lukket, var det alligevel lykkedes at skaffe for 467 kroner blomster til hans middag med borgmesteren.

Og næste dag blev en meget ophidset direktørfamilie fra København de første i dansk retsvæsenens historie, der fik en politimester anklaget for at have bortført en lystyacht.

EPILOG

Jeg sidder ved bedstefars store chatol af egetræ. Øverst oppe står alle hans piber i det træstativ, han skar ud af et stykke blommetræ en vinter, hvor havet var frosset til. Det tog mange aftener, for bedstefar arbejdede roligt og omhyggeligt og var hele tiden parat til at hjælpe mig, søn sad ved siden af og snittede figurer og fløjter ud af fyrretræ og hylde træ. Det var ikke så hårdt at skære i.

Udenfor voksede sneedriverne aften efter aften. Og mens iskrystallerne glimtede fra rudernes kanter og vores knive fik duften af frisk træ til at blande sig med lugten fra egeknuderne i brændeovnen, fortalte bedstefar om nisser, trolde, havmænd, elverpiger og alle mulige slags eventyrfigurer!

Bedstefar var samler. Skufferne og de mange rum i chatollet er stadig fyldte med hans ting og papirer. Når jeg som barn manglede snor til en drage, gummi til en slangebøsse, en trekrog til min pirk, eller en anden af de utallige ting en dreng pludselig kunne stå og have brug for, gik bedstefar og jeg på opdagelse i chatollets mange gemmer.

Tankerne går på langfart mod tiden, der var. Svæver over engen ud til stranden, hvor vi samlede rav, når havet havde lagt sig efter stormen. Fanger og følger det rislende væld, der kommer og går - Kommer og går. Dvæler lidt bag stenen, hvor ørreden stod. Og vandrer så videre til turen mod hjemmet i en ru næves trygge havn.

“Far! far! du sidder og sover! Vi skal ud at fiske!”

Jeg vågner med et ryk. Min søn står foran mig med blussende kinder og ivrige øjne. Han hedder Ahrent, så jeg behøver vel ikke at fortælle dig, hvad min bedstefar hed?

En times tid senere sejler vi ud af havnen for at fange torsk i Omø Sund. Det er midsommer. Da vi passerer den grønne bøje sydvest for Agersø, står vindmøllen inde bag gården og ved ikke rigtig, om den

gider dreje rundt. Men nu og da sender den alligevel et blink ud mod os.

Det bliver en rigtig dasedag. Vi har madpakker og drikke med, men lægger alligevel til i Omø Havn for at få en is. Vi bliver der et stykke tid, for der er nok at se på. Hele lystbådehavnen er fuld af sejlbåde og motorbåde. De fleste af dem er danske, men en del af dem kommer fra Sverrig og Tyskland - Der ligger også en enkelt franskmand.

Tiden iler, så vi når først ud på fiskepladsen sent på eftermiddagen. Vi må flytte nogle gange før at finde fisk. De går i stimer og holder mest til på skrænterne ned mod det dybe vand, så ekkoloddet er os til stor hjælp. Vi fanger ikke særlig mange torsk, men dem, der kommer ind over rælingen, har en på størrelse.

Det bliver midnat, inden den sidste fisk er rensset og lagt ned til de andre i termokassen med is. Ahrent drejer på rattet med den ene hånd, mens den anden langsomt skubber gas håndtaget halvt frem. Han retter kursen ind. Vi er på vej hjemover.

Og bedstefar er om bord. Han sidder et sted mellem os og nikker tilfreds, mens han stryger sin halvt knyttede næve eftertænksomt ned gennem skægget. Han bakker sindigt på sin pipe og lader røgen danne spiraler ud over havets rødlige krusninger, mens motorens dunken og bovvandets klukken fortæller os, at vi snart er i havn.